

PŘÍLOHY

Příloha č. 1: Soubor pacientů k 1. hypotéze (tabulka)

Pacienti	Rok nar.	Pohlaví	Strana VS	Velikost VS
1	1963	M	sin.	Chybí
2	1976	M	sin.	26x16x13
3	1973	M	sin.	20x18x15
4	1958	F	dx.	17x9x8
5	1955	F	dx.	Chybí
6	1953	M	sin.	11x11x10
7	1974	M	sin.	17x12x10
8	1976	M	dx.	25x17x13
9	1981	F	dx.	Chybí
10	1962	F	sin.	27x25x25
11	1977	M	sin.	20x17x12
12	1956	F	sin.	13x7x6
13	1951	F	sin.	15x7x4
14	1960	M	sin.	21x12x11
15	1984	F	sin.	15x11x8
16	1980	F	sin.	19x19x10
17	1968	F	dx.	10x?x?

Příloha č. 2: Soubor pacientů k 2. hypotéze (tabulka)

Pacienti	Rok nar.	Pohlaví	Strana VS	Velikost VS
1	1958	F	dx.	13x8x8
2	1963	M	sin.	Chybí
3	1976	M	sin.	26x16x13
4	1973	M	sin.	20x18x15
5	1958	F	dx.	17x9x8
6	1955	F	dx.	Chybí
7	1953	M	sin.	11x11x10
8	1974	M	sin.	17x12x10
9	1976	M	dx.	25x17x13
10	1981	F	dx.	Chybí
11	1962	F	sin.	27x25x25
12	1977	M	sin.	20x17x12
13	1956	F	sin.	13x7x6
14	1951	F	sin.	15x7x4
15	1960	M	sin.	21x12x11
16	1980	M	sin.	13x9x7
17	1984	F	sin.	15x11x8
18	1980	F	sin.	19x19x10
19	1968	F	dx.	10x?x?
20	1963	F	dx.	19x8x6
21	1963	M	sin.	26x15x15
22	1981	F	dx.	21x16x16
23	1965	M	dx.	33x27x23
24	1973	F	sin.	21x20x16

Příloha č. 3: Soubor pacientů k 3. hypotéze (tabulka)

Pacient	Rok nar.	Pohlaví	Strana	Velikost
1	1958	F	dx.	13x8x8
2	1963	M	sin.	Chybí
3	1976	M	sin.	26x16x13
4	1973	M	sin.	20x18x15
5	1958	F	dx.	17x9x8
6	1955	F	dx.	Chybí
7	1953	M	sin.	11x11x10
8	1974	M	sin.	17x12x10
9	1976	M	dx.	25x17x13
10	1981	F	dx.	Chybí
11	1962	F	sin.	27x25x25
12	1977	M	sin.	20x17x12
13	1956	F	sin.	13x7x6
14	1951	F	sin.	15x7x4
15	1960	M	sin.	21x12x11
16	1980	M	sin.	13x9x7
17	1984	F	sin.	15x11x8
18	1980	F	sin.	19x19x10
19	1968	F	dx.	10x?x?
20	1963	F	dx.	19x8x6
21	1963	M	sin.	26x15x15
22	1981	F	dx.	21x16x16
23	1965	M	dx.	20x19x18
24	1962	F	dx.	16x10x10
25	1965	M	dx.	33x27x23
26	1973	F	sin.	21x20x16
27	1949	M	sin.	26x24x24
28	1965	M	sin.	13x11x8

Příloha č. 4: Soubor pacientů ke 4. hypotéze (tabulka)

Pacient	Rok nar.	Pohlaví	Strana VS	Velikost VS
1	1976	M	sin.	26x16x13
2	1973	M	sin.	20x18x15
3	1958	F	dx.	17x9x8
4	1955	F	dx.	Chybí
5	1953	M	sin.	11x11x10
6	1974	M	sin.	17x12x10
7	1976	M	dx.	25x17x13
8	1977	M	sin.	20x17x12
9	1956	F	sin.	13x7x6
10	1951	F	sin.	15x7x4
11	1960	M	sin.	21x12x11
12	1984	F	sin.	15x11x8
13	1980	F	sin.	19x19x10
14	1968	F	dx.	10x?x?
15	1963	F	dx.	19x8x6
16	1965	M	dx.	20x19x18
17	1962	F	dx.	16x10x10
18	1965	M	dx.	33x27x23
19	1973	F	sin.	21x20x16
20	1949	M	sin.	26x24x24
21	1965	M	sin.	13x11x8

Příloha č. 5: Jagerova tabulka (obrázek)

Číslo 1.

Slavitě zpív. - Byl první máj . . . V květinách našel náležitý k celavě čarovného prvního květin písní nádhernější, než jakou jej vší kral opentných pěvk. prostý slavitě . . . Cím je mezi květinami, jeho krásou, tím je slavitě mezi ptáči. Leč kdežto se v spanilém rábovém květu poji v opojný celk pro všechny smysly luzná barva, utěšný tvar a přelíbavá vůně, jest to u nežádoucího slavitě, jenž ve svém renavě čerovnějším tate se kdesi v skrytu klaví k samé tůli, samojediny rozkošný křehot jeho zpěvu, jím uchvítiti máš srdce člověka . . . Tlakot, jímž co do libemosti i romantnosti přede všechny ostatní ptáky, konost se takovou pláostí tónu a tak příjemným střídním a okouzující harmonií, že toho ve zpěvu žádného jiného ptáka neupřímá. S nevyflovou láhodou stídají se tóny mírně kvádavé, a bouřnými, veselé se žalostnými, rozpívající se a vřivými. A kdesi jeden počítá tichoucnou menšíka zesluje a ke konci odumíraje, druhý nese se luzně jako hláhol stěny do vesela. Paury mezi jednotlivými ruličami vytváří ještě dojem těch čarovných melodií a mírné tempo jich dovoluje, abychom náležitě se opojovali jejich krásou a pěvbou. Zasneme nad romantností kouzelných těch tónů, nad jejich silou a bohatostí. I je téměř záračná, jak sila tak mohutná máš spočívati ve vřalech hrdlika tak nepatrného ptáčka, jehož mnohý tón hláholi tak mocně, tak pronikavě, že jsme-li nablízku, až se nám hlava rozechvěje. - Krásně charakterizuje slavitě zpív Karel Hynek Mácha, pěvec »Máje, jest pít v jednom svém listě: »Když jsem jednou po dlouhém téžké nemoci zas poprvé stanul v zahrádě v první den májový, maje nad sebou hlebu rákoskových jahlobových ratolestí, tu zazněla z blízkého klaví píseň slavitě tak důvěřlivě, že mi duš posvátná hrůza prochvěla. A ve chvíli té se mi zdálo, jako by se jhlouli lidské city, láska a touha, smutek i jáca, vtělily se ve zpěv toho ptáčka a já hrudky sepal ruce k modlím - dík za hláhol, jenž se mi zdál krali z Hll nadpozemských a vřivý zas v má choť srdce straconou, horoucí lásku k životu . . .

Z časopisu »Svět zvířat«

Číslo 2.

Díla vědecká. - Díla vědecká nechovají v sobě jen mnoho krásného a podivuhodného, nýbrž i to co vede k moci a prospěchu. Věda nám objevila nejen nekonečné prostory, vyplněné nešťastnými světy; nekonečné doby, vyplněné nešťastnými životy; organismy až do nekonečna neviditelné, ale jemné, rozkošné, hrajucí všemi barvami; nýbrž ona učinila ještě více: jako velký archanděl milosrdenství sklonila se k člověku, aby mu sloužila. Ona pracovala a její síci pracovali, aby rozlétli štěstí na zemi, aby učinili vydatnější lidskou práci, aby odstranili lidské utrpení. Tam, kde se druhdy lidé potloukali, potonali namáhali před jícnem rozpálené peči, aby skuli lesem do běla rozřezané, dala tuto mechanickou činnost do rukou neviditelného plynu. Dala vstoupiti do svých služeb papírku sluncečárnu, aby s dokonalou věrností maloval nám tváře milovaných přátel. Ukázala ubohému horníku; jak lze pracovati v bespečí i uprostřed tiskavého plynu v šachtách. Učinila svými omamujícími prostředky pacienta nečitelným, povolným a berovědomým, když jemná ruka zručného operátora odtrhuje kus koule jeho nepohodného oka. A z těchto všech důvodů mám za to, že žádný z našich synů nevyrostje, aniž by byl dokonalým nevědomcem v těchto naukách, které vzdělávají a současně povznášejí rozum i rozohňují obraznost, které vzdělávají a současně otuhují, které nás mohou současně vytiti i naplňovati nám ducha.

Číslo 3.

Soumrak se blížil, nebe se barvilo, mraky začínaly krvácat . . . V lese bylo smutno, vlašný vzduch omýval tváře . . . A v tom tichu v sladké tisi teplého soumraku zpívali slavitě jeden smutnější než druhý a vřivní tak, že všechno kolem nabylo nábožného jakéhosi vznešení, rozleho se veliké ticho, naplněné pouze svatými jejich zpěvy. Utichli vřivní ptáci ostatní a králem lešů zůstal slavitě sám. Ihned se vzdalovaly, hned zblízka se rozléhaly jeho žaly a s nebe se líla boží zář. - A slavitě, snad závodili spolu, jeden vzácnějšími tóny než druhý rozpouštějí své ruličky, stále žalostnější, stále litostivější draly se jich plesy z prsou, v slzách se koupaly, v slzách zmiraly, až jen zastřené pí-pí-pí pronikalo lesem tak, jako by tam někdo slabounkého vraždil. - A chvíli bylo ticho zas, listi šeptalo v mlázi, v doubt začveholil drozd. Pojednou tam dole, až kdesi na dně, zdálo se, že někdo slatým prutem zarvonil. Dva tóny tak uhodily o sebe, zase se tak sevřely v tlumený pláč a pojednou vyrazily plnou silou. A slavitěm jako by hrdla rozvázá, už jeden zvuk bil za druhým. Jako když stříbrným kladivkem zlato se kuje, následovala řada světých, veselejších tónů, tak čistých a jemných, jako když po první své lesy pozdravil, poprvé zas po tak dlouhém zimě hájem rozpustil svůj srdce-jemný zpěv.

»Slavitě píseň« - V. Mrštík

Číslo 4.

Veselé mysl. - Ať veselé mysl u veliké míře zakládá se na vrozené povaze, přece lze ji, jako každého jiného zvyku, také cvikem nabýti a takměř vychovati. Mámeť na vůli pohlížeti na život se stránky radostné nebo žalostné, a velice na nás samých záleží, jsme-li šťastní nebo nešťastní. Neboť život nám dvě stránky podává - jednu jasnou, druhou zasmušilou, a na nás jest, abychom volili. Naučíme-li vůli svou, aby v této volbě rozhodovala pro stránku jasnou, vypěstujeme si zvyk blaženosti; pakli učiníme opak, budeme dále nešťastní. A vůli tímto způsobem řídití můžeme; učme ji hledět k věcem jasnjším a nikoliv k temnějším; a majíce oči otevřené pro tmavý mrak, nezavírejme jich pro stříbrný okraj jeho. Jasná záře oka rozlévá světlo, krásu a radost na život ve všech jeho zjevích. Padne na chladnost a zahřeje ji: padne na utrpení a podá mu útechy; padne na nevědomost a osvíti ji; padne na zármutek a potěší ho. Záře oka zbystřuje rozum a zvyšuje i krásu samu. Bez ní se ze slunce života netěšíme, květiny nazmar odkvétají, divé nebe ani země nevidíme, aniž uznáváme, a stvořený svět celý není leč prázdna, neživotná bezduchá poušť. Jest jasná mysl nejen vydatným pramenem radosti, jest též velmi dobrým strážcem charakteru.

Sam. Smiles.

Číslo 5.

Chladnoucí, stýdnoucí, tichá, skomírává, smutná jeseň . . . Ale krásná . . . A v té jeseni bohaté sluncem a mladé ještě klamnou jarní přírodou v době zvelebené a požehnané dary naplněných stodol, sýpek, skleptů a komor. Habrůvka chystá se k nejslavnějším svátkům celého roku, koruně všeho vezdejšího života - k hodům. Hody! Jaký to čarovný zvuk pro veselé děti Moravy. V městě vzdálený synek, v přespolní službě sloužící dcerka, kdyby po celý rok ni jedním vzdechem nevzpomněli milé své dědiny, na hody jistě doběhnou, nebo ve vzpomínkách zatoulají se do rodné vsi. Není veselejších, není bezstarostnějších svátků nad tyto, není dnů sytějších a rozmařilejších, není chvílí lehkomyšlnějších a hýřivějších než-li jsou hody. Člověk, který po celý rok se nikdy rádně nenajedl a žaludek po celý rok šidil zeměkou a kořalkou, na hody si dopřeje co hrdlo ráčí. Dětem až k hodům rodiče pořizují šaty, synek až k hodům si chystá nové čizmy, děvče, kdyby po celý rok na sebe kouska hadru nekoupilo, k hodům si jistě zaspolí na nový šátek, hedvábný šertoch, nové rukávce, sukni a bůhvíco ještě, čeho snad ani nepotřebuje. Byla-li komu zlatka po celý rok bohatstvím, na hody jsou všechny milióny světa plevou, v kapse páli kdejaký groš.

»Před hody« - A. a V. Mrštíkové

Číslo 6.

Pamatuj, že práce jest podmínkou života. - Čas jest zlatem; nemrhej ani minutou; každá necht ti přinese užitku. - Čiň všem tak, jak sobě přeješ, aby ti jiní činili. - Neodkládej na zítřek, co dnes vykonatí můžeš. - Nežádej sobě, co není tvého. - Nepokládej nížádnou věc za tak nepatrnou, abys jí nevěnoval pozornost. - Nevydávej, co se více nevrátí zpět. - Neboť, nýbrž stav. - Učiň sobě největší pořádek pravidlem. - Mysli vždy na to, jak bys co nejvíce dobrého v životě vykonal. - Neupírej sobě ničehož, co ti může učiniti život příjemným, ale žij jednoduše a čestně. - Pracuj až do posledního okamžiku svého života.

Číslo 7.

Žlutavým jasnem červenaly se dole kvetoucí šípky, v poli jasně se chvěly žluté ohnice, žito zkrvavělé vlnilo se rudými plaménky kohoutků. I myslivna a mlýn, babice černá a v polích ležící silnice nesly na sobě podivnou žlut. Dole na pasece se dosud pásl brav, beran klínkal křeplavým zvoncem, do jeho zvuků štěkal pes a Josef se skrčenou nohou obcházel stádo a troubil na svou plechovou trumpetku. Ovce hledaly chlad a kupily se do stínu rozestavených dubů. V tom zase jiný podivný zvuk obrátil jeho pozornost k lesu. To malý ptáček „zvonek“ zazvonil na vršíčku boucí a odletěl zas sotva ze sebe vypravil pět slabounkých tónů.

V. Mrštík.

Číslo 8.

Nemůže nížádné veselí býti bez nějaké bolesti. Svědomí jest poznání, umí-li člověk rozeznávat, jest-li hřích či není. Chce Bůh, aby každý znamenal, že neurodil se svět na hody, ale k pracování jako pták k létání. Dobré jest člověku, aby se vyvaroval temnosti, samoty a zvláště tesklivosti, neb tu ďábel velmi lidi k zoufalství zavádí. Spravedlivého člověka jest veškeren svět. Pýcha jest konec i počátek a královna všech hříchů. Nížádný zlý obyčej, třeba dávný, nemá držán býti. Lenost je nepřítel duše.

Jan Hus.